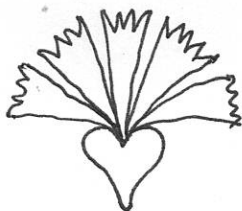

η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ του ΑΣΚΕ

Δευέμβριος 2000

αρ. φύλλου 79

Γραφεία: Τζωρτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλ. Κάνιγγος, Αθήνα 106 77, τηλ. 3822315, fax 3819887

ΤΡΙΖΕΙ "ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ"

Το "ευρωπαϊκό οικοδόμημα" παρουσιάζει καθυστερήσεις και κακοτεχνίες, που δε διορθώνονται. Τρίζει όλο και περισσότερο και το ερώτημα είναι πότε θα καταρρεύσει. Πάντως πολύ πριν ολοκληρωθεί.

Αν αγνοήσει κανείς όλα τα προπαγανδιστικά περί ισοτιμίας των εταίρων, περί ανταγωνιστικού (προς τις ΗΠΑ) πόλου, περί εξασφαλισμένης προόδου των λαών, απομένει μόνο η επιδίωξη εξουσίας και κέρδους από τους στυγνότερους ανθρώπους της Ηπείρου.

Οξύνονται, λοιπόν, και οι αντιδράσεις των λαών (π.χ. το αρνητικό για την ΟΝΕ δημοψήφισμα στη Δανία), οξύνονται και οι μεταξύ τους αντιθέσεις.

Στην Σύνοδο Κορυφής της Νίκαιας απειλήθηκε για πρώτη φορά ρήξη και πλήρες ναυάγιο. Οι διαφωνίες φάνηκε να
(συνέχεια 6ην σελ. 4)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Πρωτοφανείς εξελίξεις είχαμε στις πρόσφατες προεδρικές εκλογές στις ΗΠΑ, όπου το δικομματικό αμερικανικό σύστημα παρουσίασε σημάδια κρίσης, χωρίς αυτό να έχει διαφανεί από πριν.

Όλοι πριν από τις εκλογές θεωρούσαν ότι ο υποψήφιος των Δημοκρατικών θα κέρδιζε άνετα. Είχε τα πάντα υπέρ του. Την επιτυχημένη, όπως έχει προβληθεί από τα ελεγχόμενα από το εβραϊκό λόμπι ΜΜΕ, προεδρία Κλίντον με την κατίσχυση των ΗΠΑ, γεωπολιτικά και οικονομικά ως μοναδικής υπερδύναμης, με την καθιέρωση της «Νέας Τάξης» και της «παγκοσμιοποίησης» ως εργαλείων επιβολής. Με προοδευτικό προσωπείο για εσωτερική

ΑΝΑΤΑΡΑΞΕΙΣ ΣΤΟ ΣΚΑΦΟΣ ΤΟΥ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ

Η περίπτωση του εργασιακού νομοσχεδίου (βλ. άλλη στήλη), που, μετά τις αρχικές βαρύγδουπες δηλώσεις ότι θα σάρωνε τα πάντα, τελικά δεν άλλαξε τίποτα, δεν είναι η μοναδική. Αυτή η τόσο πειθήνια στα ξένα κελεύσματα κυβέρνηση δείχνει "παγωμένη". Παρατηρείται εμπλοκή ή σοβαρή καθυστέρηση σ' όλα τα ανοιχτά ζητήματα: Ελληνοτουρκικά, Κυπριακό, ιδιωτικοποιήσεις, υγεία, παιδεία κ.λ.π. Τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα, που βιάζονται να θησαυρίσουν απ' όλ' αυτά, δυσφορούν.

Το ερώτημα είναι: ποιον εξυπηρετεί, πλέον, αυτή η κυβέρνηση; Οι ισορροπίες έχουν ανατραπεί. Οι Έλληνες επιχειρηματίες – μεσάζοντες του ξένου κεφαλαίου έχουν συσπειρωθεί εναντίον του Κόκκαλη, που μέχρι τώρα έπαιρνε ό,τι ήθελε. Οι πολιτικοί έχουν υποβιβαστεί σε αυλικούς των μεγαλοεπιχειρηματιών. Οι πασοκικοί "συνδικαλιστές" και βουλευτές δε δείχνουν καμία διάθεση να αυτοκτονήσουν (όπως ο Π. Σφηνιάς) για το χατίρι της κυβέρνησης Σημίτη. Οι
(συνέχεια 6ην σελ. 3)

κατανάλωση, που είχε απήχηση στα φτωχότερα στρώματα.

Ο Μπους είχε όλα τα στοιχεία για να παίξει τον ρόλο του χαμένου, δηλ. γελοίο πρόσωπο και απεχθής ως κυβερνήτης του Τέξας με τις θανατικές εκτελέσεις και τον κυνισμό που τις αντιμετωπίζει. Οι Ρεπουμπλικάνοι δε βρήκαν πιο σοβαρό υποψήφιο, επειδή αρχικά θεωρούσαν χαμένες τις εκλογές και απλώς επένδυσαν στο όνομα Μπους.

(συνέχεια 6ην σελ. 2)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

(δυνάμει από τη σελ. 1)

Όμως, φαίνεται ότι οι εταιρείες πετρελαίου, που είναι παραδοσιακοί υποστηρικτές των Ρεπουμπλικάνων (οι εταιρείες όπλων, νέας τεχνολογίας και το εβραϊκό λόμπι είναι παραδοσιακοί υποστηρικτές των Δημοκρατικών), επεδίωξαν να επανέλθουν στο προσκήνιο της εξουσίας. Εκμεταλλεύθηκαν την ισχυρή παρουσία του Νέιντερ, υποψήφιου των Πράσινων, που πήρε ψήφους των Δημοκρατικών. Φρόντισαν να μη μετρήσουν αρνητικά τα μειονεκτήματα του Μπούς, ενώ τους βοήθησε η υποτονική παρουσία του Γκορ, που προσπαθούσε ν' αποστασιοποιηθεί από τον Κλίντον και τα σκάνδαλά του, υπακούοντας πλήρως στους επαγγελματίες κατασκευαστές της εικόνας του (image maker). Επί πλέον στις ΗΠΑ ψηφίζει το 40 % περίπου του πληθυσμού, που κατά κανόνα δεν ανήκει στα φτωχότερα στρώματα του πληθυσμού, τα οποία δυνητικά είναι υπέρ των Δημοκρατικών.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΣΚΕ

Η Ε.Ε. του ΑΣΚΕ αποφάσισε να επιχειρήσει μια προσπάθεια δημιουργίας κινήματος για την αποχώρηση της χώρας μας από την ΕΟΚ, με πρόταση που θα κινείται στα παρακάτω πλαίσια:

Πριν από την ένταξη στην ΕΟΚ η κατάσταση στη χώρα μας δεν ήταν ειδυλλιακή. Όμως με την ένταξη έγινε πολύ χειρότερη. Η εξάρτηση βάθυνε και οι κυβερνήσεις λειτουργούν απροσχημάτιστα, πλέον, ως εντολοδόχοι των ξένων. Τα αποτελέσματα της ένταξης είναι πλέον αισθητά σ' όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής και σε κάθε κοινωνική κατηγορία. Πρέπει να θυμηθούμε ότι μας έβαλαν στην ΕΟΚ χωρίς δημοψήφισμα, δηλ. χωρίς να μας ενημερώσουν και χωρίς να μας ρωτήσουν.

Η αποχώρηση της Ελλάδας από την ΕΟΚ δε θα είναι πανάκεια. Είναι, όμως, αναγκαία προϋπόθεση όχι μόνο για οποιαδήποτε πρόοδο, αλλά και για την επιβίωσή μας ως έθνους. Οσο ταχύτερα προχωρήσουμε τόσο θα αποφύγουμε τα χειρότερα.

Σ' όλες τις χώρες της ΕΟΚ δυναμώνουν οι αντιδράσεις και οι αμφισβητήσεις, που περιλαμβάνουν από την άρνηση της ΟΝΕ (π.χ. δημοψήφισμα στη Δανία) μέχρι την άρνηση της ΕΟΚ. Πρέπει να θυμηθούμε π.χ. ότι η Γαλλία και η Σουηδία ενέκριναν τη συνθήκη του Μάαστριχτ με 52 % ΝΑΙ και 48 % ΟΧΙ.

Έτσι οι ΗΠΑ έφθασαν σ' αυτή την τραγελαφική κατάσταση, που τους εκθέτει διεθνώς ως χώρα και μάλιστα την υπερδύναμη, που εγκαλεί άλλες χώρες ως αντιδημοκρατικές, που αδυνατεί να επιλύσει το στοιχειώδες δημοκρατικό ζήτημα της αξιοπιστίας καταγραφής της ψήφου του αμερικανικού λαού.

Έχουν δημιουργήσει ένα πολυδαίδαλο εκλογικό σύστημα, ώστε η πρόσβαση στο εκλογικό αποτέλεσμα να είναι δυσχερής για τους απλούς πολίτες. Έτσι προστατεύουν τον ολιγαρχικό χαρακτήρα της αμερικανικής πολιτικής, ώστε να ελέγχεται πλήρως από τις πολυεθνικές εταιρείες, που έχουν την πραγματική εξουσία.

Τώρα, όμως, φαίνεται ότι οι συγκρούσεις μεταξύ τους είναι πολύ σοβαρές, ώστε να αδιαφορούν ακόμη και για την τήρηση των προσχημάτων. Η ανάδειξη του νέου αμερικανού προέδρου πλήττει ευθέως το κύρος των ΗΠΑ και υπονομεύει την αποτελεσματικότητά τους μ' έναν αμφισβητούμενο πρόεδρο, που εκλέγεται με αμφισβητούμενες εκλογές.

Η χώρα μας υφίσταται περισσότερο από κάθε άλλη τις συνέπειες της ένταξης, σύμφωνα με τα στοιχεία της ίδιας της ΕΟΚ. Οποιος ισχυρίζεται ότι αγωνίζεται εναντίον της αμερικάνικης παγκοσμιοποίησης και ειδικότερα για τα συμφέροντα της Ελλάδας πρέπει να στρατευτεί στον αγώνα για την αποχώρηση.

Η Ελλάδα δεν πρέπει να αντιδράσει τελευταία, αλλά πρώτη. Ένα κίνημα κατά της ΕΟΚ πρέπει να περιλαμβάνει φορείς και πολίτες απ' όποια πλευρά κι αν προσεγγίζουν το ζήτημα.

Το ΑΣΚΕ θα απευθυνθεί σ' όλους αυτούς και θα προτείνει συνεργασία, πρωτοβουλίες και αγώνα κάθε μορφής, για να αποχωρήσει η Ελλάδα από την ΕΟΚ.

Εννοείται ότι η πρόσκληση δεν περιλαμβάνει την ακροδεξιά, που μερικές φορές υιοθετεί λαϊκά αιτήματα, για να εκμεταλλευθεί την αγανάκτηση των λαών, προσφέροντας έτσι στους «εκσυγχρονιστές» της παγκοσμιοποίησης και της ΕΟΚ άλλοθι και επιχειρήματα για να δυσφημήσουν την όποια πραγματικά λαϊκή προοπτική.

* * * * *

Στις 27 Νοέμβρη αντιπροσωπεία του ΑΣΚΕ πήρε μέρος στη συγκέντρωση στα Προπύλαια και στην πορεία προς την τουρκική πρεσβεία σε συμπαράσταση προς τους Τούρκους και Κούρδους πολιτικούς κρατούμενους που κάνουν απεργία πείνας μέχρι θανάτου στις φυλακές της Τουρκίας. Το ΑΣΚΕ συμμετέχει στην επιτροπή συμπαράστασης.

ΑΝΑΤΑΡΑΞΕΙΣ ΣΤΟ ΣΚΑΦΟΣ ΤΟΥ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ

κυρίαρχες ομάδες της εξουσίας και οι ξένοι αφέντες τους δε δείχνουν διάθεση να αυτοκτονήσουν για το χατίρι της παγκοσμιοποίησης και της ΟΝΕ. Προσπαθούν να κρατηθούν έστω και λίγους μήνες παραπάνω, για να διαχειριστούν τα τεράστια ποσά του Γ' Κ.Π.Σ. και της Ολυμπιάδας, δηλ. τα χρήματα των Ελλήνων πολιτών, που τα άρπαξαν με την οικονομική τους πολιτική και την απάτη του χρηματιστηρίου. Προσπαθούν, κυρίως, να εξοντώσουν η μία την άλλη, επιχειρώντας για πρώτη φορά επί Σημίτη να προσεταιριστούν ακόμη και λαϊκά στρώματα!

Η ομάδα Σημίτη αποδυναμώνεται συνεχώς. Μετά τις εκλογές του Απρίλη έχασε το προηγούμενο θράσος της και παραδίδει έναν έναν τομέα εξουσίας. Χαρακτηριστικές περιπτώσεις το Υπουργείο Εμπ. Ναυτιλίας (Σουμάκης), η αποστασία Πάγκαλου (και όχι μόνο) προς την ομάδα Λαμπράκη (Λαλιώτης κ.λ.π.), η αποστασιοποίηση Τσοχατζόπουλου και, κυρίως, η αποπομπή του Τσουκάτου, που με έδρα κάποιο γραφείο της Χ. Τρικούπη εξαγόραζε τους πάντες, από συνέδρους του ΠΑΣΟΚ μέχρι τηλεοπτικούς σταθμούς.

Είναι φανερό ότι ο Σημίτης έπαψε να είναι αποτελεσματικός γι' αυτούς που τον τοποθέτησαν στην πρωθυπουργική καρέκλα. Υπάρχει απόφαση αντικατάστασής του. Αν φέρει αντίρρηση, είναι έτοιμοι να σκαλίσουν το οικογενειακό του παρελθόν. Αν είναι φρόνιμος, του ετοιμάζουν θέση στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, όπου θα είναι κοινής αποδοχής για Γερμανούς και Γάλλους που βρίσκονται σε ρήξη.

Αναζητούνται, λοιπόν, νέα σχήματα. Η Ν.Δ. του Καραμανλή κρίνεται από τους περισσότερους a priori αναποτελεσματική. Οι συνήθεις υπηρέτες των ξένων συμφερόντων τρέχουν να

δηλώσουν, πρόθυμοι διεκπεραιωτές. Ο Αβραμόπουλος ετοιμάζει κόμμα (!) και χωρίς να λέει τίποτα, διαφημίζεται μανιωδώς από τα ΜΜΕ. Η Δαμανάκη οραματίζεται (!) κυβέρνηση από την κεντροδεξιά μέχρι τον εαυτό της (τη δεξιά). Οι Μητσοτάκηδες χωράνε κι αυτοί στον εκσυγχρονιστικό χορό, άλλωστε χειροκρότησαν (σε αντίθεση με τον Καραμανλή) τη στάση του Σημίτη στη Νίκαια.

Από την άλλη οι Αμερικανοί ετοιμάζουν τις δικές τους συμμαχίες. Πρωθυπουργός ο "ρωτήστε τη μαμά μου", πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ ο Άκης, αγάπες με Κωνσταντόπουλο και Τσοβόλα και πολλούς προδομένους εραστές, όπως ο Τσουκάτος, που "μεταπηδά από τα κόττερα στους λαϊκούς αγώνες" (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ), ο Βούγιας και οι 52, που θυμήθηκαν το "ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα". Πολλοί λένε ότι θα είναι μαζί τους κι ο Κόκκαλης, αφού οι Αμερικανοί μπορούν να τον τυλίξουν σε μια κόλα χαρτί από τη στιγμή που πήραν στα χέρια τους τα αρχεία της ΣΤΑΖΙ.

Αν πολλοί Έλληνες πολίτες κατανοούν όλ' αυτά (και ντρέπονται), πρέπει επίσης να κατανοήσουν ότι η επικράτηση των ολίγων και ελεεινών οφείλεται στην απραξία (και την αλλοτρίωση) των πολλών.

Η κατάσταση αυτή είναι παροδική. Οι πολλοί σύντομα θα αλλάξουν στάση ζωής και τότε θα επιχειρήσουν αυτά που δικαιούνται και που μπορούν.

ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΗΣ ΟΝΕ

Ελευθεροτυπία
5/12/2000

Το εισιτήριο για το ευρώ κόστισε ακριβώς στα ελληνικά νοικοκυριά. Περίπου 1,3 τρισ. δρχ., υπολογίζεται η απώλεια εισοδημάτων από τη μείωση των επιτοκίων μέσα στο 2000, σύμφωνα με την Τράπεζα της Ελλάδος. Σ' αυτά θα πρέπει να προσθέσει κάποιος την απώλεια αγοραστικής δύναμης από τον πληθωρισμό, που αυξήθηκε λόγω της διπλής διολίσθησης της δραχμής και του ευρώ, χωρίς να αυξηθούν αντίστοιχα οι μισθοί και οι συντάξεις, οπότε το συνολικό κόστος αγγίζει τα 2 τρισ. δραχμές.

ΤΡΙΖΕΙ "ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ"

(συνέχεια από τη σελ. 1)

αφορούσαν ζητήματα δομής και λειτουργίας, όπως:

- Η σύνθεση της Κομισιόν (αριθμός επιτρόπων ανά χώρα)
- Η σύνθεση του Ευρωκοινοβουλίου (αριθμός βουλευτών ανά χώρα).
- Ο τρόπος λήψης αποφάσεων στο Συμβούλιο (ψηφοί ανά χώρα) κτλ.

Πίσω απ' αυτά, όμως, κρύβονται τα μεγάλα συμφέροντα της Γερμανίας και της Γαλλίας, αλλά και των ΗΠΑ, που διεμβολίζουν την ΕΟΚ μέσω χωρών που ελέγχουν πλήρως ή μερικώς (Ιταλία, Ολλανδία, Μ. Βρετανία, Ελλάδα).

Η Σύνοδος ήταν προγραμματισμένη να κρατήσει 2 μέρες, αλλά κράτησε 5. Στην αρχή απειλήθηκε ρήξη Γερμανίας - Γαλλίας, που θα σήμαινε και διάλυση της ΕΟΚ. Η Γερμανία ζήτησε για τον εαυτό της πρωτεύουσα θέση στον αριθμό ψήφων, αλλά η Γαλλία εξέφρασε την ανησυχία πολλών άλλων ότι αυτό θα είναι η αρχή για μια "γερμανική Ευρώπη από τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια". Έτσι η Γερμανία υποχώρησε, προσωρινά στο θέμα αυτό, αποσοβώντας το ναυάγιο, που θα ματαίωνε και την πολυπόθητη (για τη Γερμανία) διεύρυνση προς ανατολάς. Τελικά, όμως, ήταν η νικήτρια, αφού για πρώτη φορά ξεχώρισε ως η πρώτη δύναμη, με κυριαρχικές βλέψεις.

Τελικά, οι χαμένες ήταν οι μικρές χώρες, που υποβαθμίστηκαν με την καθιέρωση των "ενισχυμένων συνεργασιών", παίρνοντας ως αντάλλαγμα επιπλέον θέσεις στο Ευρωκοινοβούλιο, που δεν αποφασίζει για τίποτα, γι' αυτό, άλλωστε, απειλεί να μην επικυρώσει τη συνθήκη της Νίκαιας (!) Παραμένει ανοιχτό το μεγάλο θέμα του χαρακτήρα της ΕΟΚ, που δε λύθηκε στη Νίκαια και παραπέμφθηκε σε μελλοντικές Συνόδους. Η Γερμανία με τους δορυφόρους της (π.χ. η Ελλάδα του Σημίτη) επιδιώκει την

Ομοσπονδία, ενώ η Γαλλία και άλλοι αρνούνται.

Η προσπάθεια μερικών να εμφανίσουν την Ευρωπαϊκή "Δύναμη Ταχείας Ανάπτυξης" των 60.000 ανδρών ως στρατιωτική απεξάρτηση από τις ΗΠΑ απέτυχε με τις σαφείς δηλώσεις του υπουργού Άμυνας των ΗΠΑ Γ. Κοέν: "Αν (η Δύναμη) γίνει ανταγωνιστική προς το NATO, τότε το NATO θα μπορούσε να την καταντήσει λείψανο" (!) Με την ίδια διακριτικότητα οι ΗΠΑ προωθούν την εταιρική σχέση της Τουρκίας, παρότι η Τουρκία δεν εκπληρώνει καμιά προϋπόθεση.

Υπάρχει, όμως, και η άλλη πλευρά του λόφου. Μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις αναστάτωσαν τη Νίκαια κατά τη διάρκεια της Συνόδου. Μέχρι τώρα παρόμοιες εκδηλώσεις είχαμε στις συνεδριάσεις των παγκόσμιων οργανισμών (Σιάτλ, Πράγα κ.τ.λ.). Τώρα αποδοκιμάστηκε η ΕΟΚ από μια διαδήλωση 100.000 ανθρώπων, πολλοί από τους οποίους ήταν ιδιαίτερα μαχητικοί. [Πόσοι θα ήταν, άραγε, αν η Σύνοδος γινόταν στο Παρίσι;] Αν τέτοιες εκδηλώσεις γίνουν θεσμός σε κάθε Σύνοδο, είναι μια ελπιδοφόρα ένδειξη, γιατί επιταχύνουν την κατάρρευση του "ευρωπαϊκού οικοδομήματος". (βλέπετε και πρόταση του ΑΣΚΕ σε άλλη σελίδα).

* * *

Ανακοίνωση του Α.Σ.Κ.Ε.

- «Η διαρκής ασέλγεια κατά της χώρας μας διευρύνθηκε στη Νίκαια», εκτιμά το ΑΣΚΕ και προσθέτει: «Οι ελάχιστοι ικανοποιημένοι, που ασκούν τη δοτή εξουσία τους και σιτίζονται μέσω της ΕΟΚ με δικά μας έξοδα, ας μην ευελπιστούν στην αμχανία και σύγχυση των πρόσκαιρα αποπροσανατολισμένων Ελλήνων πολιτών. Η Ιστορία και η Γεωγραφία τιμωρούν όσους τις αγνοούν».

ΝΕΕΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΕΣ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Σε πρώτη ματιά φαίνονται λίγο περίεργα τα γεγονότα στη Μέση Ανατολή, με τη νέα **ιντιφάντα**, τον πόλεμο των Παλαιστινίων κατά των Ισραηλινών. Και μάλιστα ενώ φαινόταν πως προχωρούσε η δημιουργία του παλαιστινιακού κράτους, αίτημα δεκαετιών των ξεριζωμένων Παλαιστινίων, για το οποίο χύθηκε τόσο αίμα.

Αν όμως παρατηρήσουμε προσεκτικά τα γεγονότα, εμφανή ή διαφαινόμενα, θα αντιληφθούμε ότι νέες ισορροπίες έχουν διαμορφωθεί στην ευρύτερη περιοχή. Μέχρι τώρα το "πάνω χέρι" στη Μέση Ανατολή, το είχε το Ισραήλ, λόγω της αμερικανικής και δυτικοευρωπαϊκής υποστήριξης και της υποχώρησης της δύναμης των αραβικών κρατών, εξαιτίας και των μεταξύ τους διενέξεων και διαφορών. Έτσι εξηγείτο και ο πριν από λίγα χρόνια άξονας Ισραήλ - Τουρκίας (όπου κυριαρχεί το εβραϊκό κεφάλαιο, με πολιτικό εκφραστή τον υπουργό Εξωτερικών Τζεμ).

Αγνινίζεται ο αραβικός υόσμος

Τώρα, όμως, όλα φαίνεται ότι αλλάζουν. Το Ιράκ βγαίνει από την απομόνωση, με πρωτοβουλία της Γαλλίας, που (μετά τη Ρωσία και την Κίνα) διαφοροποιήθηκε από τις ΗΠΑ στο εμπάργκο εις βάρος του, την οποία ακολούθησαν, αμέσως και άλλες χώρες, ακόμη και η Τουρκία (!), λόγω, κυρίως, του πετρελαίου. Το Ιράν, καίτοι μη αραβικό αλλά μουσουλμανικό, ανέκαμψε και διεκδικεί ρόλο στην περιοχή, εχθρικό για το Ισραήλ. Η Συρία, κινείται καθώς και η Ιορδανία (έστω και εξ ανάγκης), μετά το θάνατο του Χουσεϊν. Το κύρος της Λιβύης αποκαθίσταται και τα κατεξοχήν φιλοδυτικά καθεστώτα της Αιγύπτου και της Σαουδικής Αραβίας αναγκάζονται να παίρνουν, έστω και δειλά, θέσεις φιλοαραβικές, λόγω της δυναμικής του ισλαμικού κινήματος στις κοινωνίες τους.

Το αποτέλεσμα είναι να ενεργοποιηθούν και όλες οι "φιλο" αραβικές δυνάμεις σε ΗΠΑ και Δυτ. Ευρώπη, λόγω του ανταγωνισμού για το πετρέλαιο, και έτσι να ενισχύεται η αραβική δυναμική. Επόμενο ήταν, έτσι, και οι Παλαιστίνιοι να απαιτήσουν, πλέον, δυναμικά την άμεση ανακήρυξη του παλαιστινιακού κράτους, αφιφώντας τις ωμότητες των ισραηλινών αντιποίνων και προκαλώντας ρήγματα και μέσα στην ισραηλινή πολιτική ηγεσία και κοινωνία, που αισθάνονται ότι πέρασε πια η εποχή που καθόριζαν τις εξελίξεις κατ' αποκλειστικότητα.

Πού θα σταθεροποιηθεί η νέα ισορροπία, βέβαια, δεν είναι ακόμη προφανές. Όπως κι αν έχει, πάντως, οι νέες εξελίξεις φέρνουν στο προσκήνιο της διεθνούς πολιτικής τον αραβικό παράγοντα, κάτι που η Ελλάδα έπρεπε να λάβει σοβαρά υπόψη, λόγω και των παλαιών δεσμών που είχαν αναπτυχθεί επί δεκαετίες και που διαλύθηκαν τα τελευταία χρόνια, ιδίως επί Σημίτη.

Η ΡΩΣΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ

Είχαμε γράψει στο φύλλο του Σεπτεμβρίου ότι η εποχή Πούτιν στη Ρωσία δεν είναι μια συνέχεια της εποχής Γιέλτσιν. Στο πρόσωπο του Πούτιν εκφράζεται μια ισορροπία δυνάμεων, που δεν αποδέχονται τη διάλυση και την πλήρη υποταγή στη Δύση και επιθυμούν να ξανασταθεί η Ρωσία στα πόδια της και σιγά σιγά να ξαναγίνει Μεγάλη Δύναμη. Το Κοινοβούλιο, οι Ένοπλες Δυνάμεις και η Εκκλησία είναι θεσμοί που περιλαμβάνονται σ' αυτές τις δυνάμεις. Είχαμε αναφέρει τα στοιχεία που τεκμηριώναν την εκτίμηση αυτή.

Στο τρίμηνο που πέρασε η εκτίμηση αυτή φαίνεται να επιβεβαιώνεται.

- Συνεχίστηκε η πίεση προς τους μεγαλοεπιχειρηματίες να λειτουργούν με κανόνες.
- Επανέφερε τη μελωδία του σοβιετικού εθνικού ύμνου, με αλλαγή των στίχων, ως εθνικό ύμνο της Ρωσίας.
- Επισημοποίησε το κόκκινο λάβαρο της αντιφασιστικής νίκης ως σημαία των Ενόπλων Δυνάμεων.

Τα τσιράκια της Δύσης, όπως ο Ανατόλι Τσουμπάις και ο Γκριγόρι Γιαβλίνσκι καταγγέλλουν ότι "ξεκινά η κομμουνιστική ρεβάνς" (!), ο Γιέλτσιν δηλώνει ότι μετανιώνει που δεν απαγόρευσε το Κομμουνιστικό Κόμμα(!), αλλά ο πανίσχυρος πατριάρχης Αλέξιος στέκεται στο πλευρό του Πούτιν ("με αυτή την μελωδία νικήσαμε τον φασισμό και ανασυγκροτήσαμε τη χώρα") και η Κρατική Δούμα (Κοινοβούλιο) ενέκρινε τις προτάσεις Πούτιν με 381 υπέρ, 51 κατά και 2 αποχές (!).

ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ : Η αρχή του τέλους της νεοδεξιάς εκδοχής

Δεν θα μπορούσαν να φαντασθούν αυτοί, που προεκλογικά σχεδίαζαν πως θα υλοποιήσουν το «δεύτερο κύμα του εκσυγχρονισμού» κατ' επιταγή της ONE και της αμερικάνικης «παγκοσμιοποίησης, την τύχη των σχεδιασμών τους αλλά και αυτών των ιδιών.

Οι εργασιακές σχέσεις, το ασφαλιστικό, οι ιδιωτικοποιήσεις, η υλοποίηση εις βάρος μας της αμερικανόπνευστης ελληνοτουρκικής «προσέγγισης» αποτελούσαν το βασικό περιεχόμενο του «δεύτερου κύματος». Θεωρούσαν ότι, όπως στηρίχθηκε η πρώτη τετραετία της νεοδεξιάς διακυβέρνησης Σημίτη, έτσι θα συνέβαινε και με την επόμενη.

Όλοι οι παράγοντες που τη στήριξαν σε συνδυασμό με τον επιτυχή, σ' ένα βαθμό, παραμερισμό της συλλογικότητας του ελληνικού λαού, που δεν αντέδρασε ουσιαστικά στο «πρώτο κύμα», τους έκανε να φαντάζονται «περιπάτους».

Κι' όμως κινδύνευσε να χάσει τις εκλογές, παρά τη σκανδαλώδη εύνοια των ξένων, του κεφαλαίου, των ΜΜΕ, απέναντι σε μια ΝΔ στη γωνία, υπονομευόμενη συνεχώς εκ των έδων και χωρίς πολιτική. Παραμερίστηκε τότε η εικόνα του σοβαρού και αποφασιστικού Σημίτη, που αψηφά το πολιτικό κόστος προκειμένου να εφαρμόσει την πολιτική του.

Το «Ελντοράντο» της ONE, μοναδική άλλωστε πολιτική του Σημίτη δε αρκούσε για να προσελκύσει τα θύματά της. Ο σώζων εαυτόν σωθήτω. Και επιδόθηκε σαν πανικόβλητος πολιτικάντης σε πλειοδοσία με τα δεκαχίλιαρα και τις συντάξεις. Σ' εκμαυλισμό των πάντων προκειμένου να μη χάσει.

Πύρρειος νίκη ήταν το εκλογικό αποτέλεσμα. Όσοι υπολόγιζαν μέσα κι' έξω από τη χώρα ότι η νεοδεξιά στην Ελλάδα (κατ' εικόνα και όχι ομοίωση με τη νεοδεξιά δυτικοευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία) είναι το ασφαλέστερο (και μακροβιότερο) όχημα για την απρόσκοπτη εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους έπαψαν πλέον να είναι βέβαιοι. Το πολιτικό σύστημα, που με τόση επιμέλεια έχτισαν, δεν επιθυμούν να έχει αναποτελεσματικούς πρωθυπουργούς και μάλιστα μιας χρήσης. Οι διεργασίες ξεκίνησαν.

ΝΕΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ: ΕΡΓΑΣΙΑ Ή ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μερικά από τα κυβερνητικά στελέχη δεν το συνειδητοποίησαν αμέσως, όπως ο υπουργός Εθνικής Οικονομίας, που μετεκλογικά με κεκτημένη ταχύτητα δήλωνε αγέρωχος για την αναγκαιότητα ενός ακόμη «μονόδρομου», αυτού της δραστικής αλλαγής των εργασιακών σχέσεων. Βέβαια, όταν αργότερα αντελήφθη περί τίνος πρόκειται, ανέκρουσε πρύμναν στην εφαρμογή του «δεύτερου κύματος».

Είχε υπόψη του τη βασική γραμμή που υπαγορεύει το διεθνές τραπεζικό και χρηματιστικό κεφάλαιο. Δηλ. ότι οι εργαζόμενοι πρέπει ν' αποβάλλουν την προσωπικότητά τους και η ζωή τους να εναρμονίζεται και να εξαρτάται από τα εργοδοτικά συμφέροντα. Οι υπόλοιποι θα προορίζονται ν' αποτελούν το περιθώριο, «τα σκουπίδια της ευημερίας».

«Το πρωί εφημεριδοπώλης, το μεσημέρι λογιστής και το βράδυ δάσκαλος». Ένα πρότυπο σχήμα «ελαστικών» εργασιακών σχέσεων, που ευαγγελίζονται οι εμπνευστές της παγκοσμιοποίησης και του εοκικού κακέκτυπου της, της ONE. Ωστε να διαχυθεί στην κοινωνία ο ατομισμός, η ανασφάλεια, το άγχος και ο φόβος του περιθωρίου, που απομακρύνει τη συλλογική αντίδραση.

Η γραμμή αυτή αφορά βεβαίως παραγωγικές οικονομίες με στόχο την ακόμη μεγαλύτερη αύξηση των κερδών και κατ' επέκταση της κυριαρχίας του κεφαλαίου. Ειδικότερα αφορά :

- Τις παραδοσιακές επιχειρήσεις, που λόγω της τεχνολογικής εξέλιξης, περιορίζουν τις θέσεις εργασίας ανειδίκευτου προσωπικού και τις αναπληρώνουν με μικρότερο αριθμό μεσαίων στελεχών πλήρους ή μερικής απασχόλησης
- Τις ιδιωτικοποιημένες επιχειρήσεις του δημοσίου, που είναι σ' ένα σημαντικό βαθμό μονάδες έντασης εργασίας, που χρειάζονται μεγάλο αριθμό ανειδίκευτου ή μερικώς ειδικευμένου προσωπικού πλήρους ως και υπερωριακής απασχόλησης.
- Τις επιχειρήσεις υψηλής τεχνολογίας που έχουν περιορισμένες θέσεις υψηλής ειδίκευσης πλήρους ή μερικής απασχόλησης.
- Τις συγχωνεύσεις επιχειρήσεων με στόχο των περιορισμό των δαπανών και θύματα τους εργαζόμενους, που είτε απολύονται (συνήθως κατά χιλιάδες), είτε υποχρεώνονται σε

υποδεέστερη εργασιακή και οικονομική θέση.

ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΟ

Το εγχείρημα στην Ελλάδα ανέλαβε ο πρωθυπουργικός υπουργός. Με εφόδιο την «μακροχρόνια φιλία». Αυτό αρκούσε. Γι' αυτό, άλλωστε, δεν είναι ούτε κομματικό μέλος. Τα μέτρα προωθούνται, όχι επειδή εξυπηρετούν, έστω, ελληνικά εργοδοτικά συμφέροντα. Με το εργασιακό καθεστώς, που ισχύει τώρα, οι μεγάλες, κυρίως, επιχειρήσεις αύξησαν τα κέρδη

τους κατά 300 % (!)

Καμώθηκε ο πρωθυπουργικός υπουργός ότι κόπτεται για τους ανέργους. Υπολόγιζε μάλιστα πριν το καλοκαίρι πόσοι θα μένουν άνεργοι για κάθε μήνα καθυστέρησης ισχύος του νέου εργασιακού. Όταν με το νομοσχέδιο αυξάνονται οι απολύσεις και καταργείται, στην ουσία, η υπερωριακή αμοιβή (11 ώρες χωρίς υπερωρία την ημέρα). Έτσι ισχυρίζονται, οι άθλιοι, ότι θα δημιουργηθούν 100.000 νέες θέσεις εργασίας σε δύο χρόνια (τότε που προβλέπουν να κάνουν εκλογές), δηλ. κι άλλα κέρδη με θύματα μονίμως τους εργαζόμενους.

Στην πραγματικότητα τα μέτρα θα ευνοήσουν μόνο τις μεγάλες ξένες αλυσίδες καταστημάτων, που απασχολούν χαμηλόμισθο προσωπικό (μισθοί έως 200.000 δρχ.) καθώς και το ξένο, κατά τεκμήριο, κεφάλαιο που ετοιμάζεται ν' αναλάβει τις προς ιδιωτικοποίηση δημόσιες επιχειρήσεις, αν τελικά πραγματοποιηθούν.

Το νομοσχέδιο δεν ασχολείται με τα πραγματικά προβλήματα στο χώρο των εργασιακών σχέσεων, που απορρέουν από τη μεταπρατική και μη παραγωγική φύση της οικονομίας μας. Οι εργαζόμενοι στη χώρα μας, για το λόγο αυτό, καλύπτουν ένα φάσμα κοινωνικών στρωμάτων και δεν αποτελούν, κατά την κλασσική έννοια, μία κοινωνική τάξη.

Ανθεί το φαινόμενο της ανειδίκευτης «μαύρης» εργασίας, που καλύπτεται από λαθρομετανάστες. Δεν προβλέπεται κανένα μέτρο προγραμματισμού εργασιακής και κοινωνικής ένταξής τους, που να περιορίζει την εκμετάλλευσή τους. Όλα αφήνονται στη τύχη τους.

Οι ελληνικές επιχειρήσεις, στη συντριπτική πλειοψηφία τους είναι παροχής υπηρεσιών, ενώ η βιομηχανική παραγωγή είναι ήσσονος σημασίας. Το προσωπικό τους είναι ειδικευμένο μέσης και υψηλής ειδίκευσης, που ενώ παρέχει μισθωτή εργασία, υποχρεώνεται, τις περισσότερες φορές, να αμείβεται, όχι με μισθό αλλά, με δελτία παροχής υπηρεσιών ή με σύμβαση έργου κ.λ.π. Έτσι καταστρατηγούνται

τα ασφαλιστικά και εργασιακά (αποζημίωση κ.λ.π.) δικαιώματα και ταυτόχρονα χειμάζονται τα ασφαλιστικά ταμεία.

ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΣΤΗ ΔΙΝΗ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ

Ευελπιστούσαν ότι το εργασιακό θα περνούσε αβρόχους ποσά, όπως άλλα αντίστοιχα κατά την πρώτη τετραετία. Οι καιροί όμως δεν είναι πια ίδιοι. Η αβεβαιότητα για το μέλλον Σημίτη σε συνδυασμό με τις αμερικανικές εκλογές (αναμένουν αλλαγές στα πρόσωπα που θα στηρίξουν οι αμερικάνοι) αλλά και η πραγματική, σ' ένα βαθμό, ενδοκομματική συνδικαλιστική αντίδραση άλλαξαν την πολιτική κατάσταση. Κορυφαία κυβερνητικά και κομματικά στελέχη,

που πριν έσπευδαν να στηρίξουν, στην καλλίτερη περίπτωση σιωπούν, διαγκωνιζόμενοι μπρος στο ενδεχόμενο της διαδοχής. Οι προσκείμενοι στον «εκσυγχρονισμό» υπουργοί και στελέχη αποσιωπώνονται ενώ άλλοι αποστασιοποιούνται. Η πρωθυπουργική αυλή συρρικνώνεται.

Οι συνδικαλιστές του κυβερνώντος κόμματος αντιλαμβάνονται ότι η αλλαγή των εργασιακών σχέσεων και οι σχεδιαζόμενες ιδιωτικοποιήσεις υπονομεύουν άμεσα πια τη δική τους ύπαρξη, που σημειολογικά είναι συνυφασμένη με τον «προοδευτικό» χαρακτήρα του κόμματός τους, το οποίο χρησιμοποιεί ο σημερινός «εκσυγχρονισμός» για να υπερβεί τα πιο δεξιά όρια. Δεν μπορούν να ελπίζουν όλοι σε κυβερνητικές θέσεις, ενώ είναι μάρτυρες των αντιδράσεων των εργαζομένων. Ένας ακόμη συμβιβασμός των συνδικαλιστών του κυβερνώντος κόμματος υπό τις παρούσες ρευστές συνθήκες μοιάζει δύσκολος.

Ανάλογο πρόβλημα έχουν τα κυβερνητικά και κομματικά στελέχη. Χάνουν τη δυνατότητα ν' απευθύνονται σ' ένα κοινό που τους θεωρεί προοδευτικούς αν υποστηρίξουν τις ακραίες νεοδεξιές επιλογές του «δεύτερου κύματος».

Οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων αυτές του 10 % ή του 20 % συμμετοχής έχουν προκαλέσει πανικό στο «εκσυγχρονιστικό» στρατόπεδο. Μπροστά στο φάσμα μιας επερχόμενης ήττας επιδίδονται σε συνεχείς εκπτώσεις του νομοσχεδίου (όπως και με το νόμο Αρσένη στην Παιδεία).

Αυτό είναι νίκη.

Υποχρεώθηκε ο Σημίτης που δήλωνε, πρόσφατα, ότι θα τηρήσει απαρέγκλιτα τις δεσμεύσεις του (απευθυνόταν όχι βέβαια στον ελληνικό λαό αλλά στους «προστάτες») υπό την πίεση αυτού του, έστω και μικρού, λαϊκού κινήματος να υποχωρήσει. Είναι νίκη ακόμη κι αν ψηφισθεί το νομοσχέδιο. Νίκη που καθιστά εξαιρετικά δύσκολη την προώθηση της επόμενης «δέσμευσης», δηλ. του ασφαλιστικού. Φαίνεται ότι το νομοσχέδιο αυτό, κι αν ακόμη ψηφισθεί, θα έχει την τύχη του προηγούμενου, δηλ. δε θα εφαρμοσθεί στην πράξη.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΙΤΙΑ

Αν όντως ήταν ειλικρινής η πρόθεση για την καταπολέμηση της ανεργίας θα έπρεπε να αντιμετωπισθούν τα πραγματικά αίτια που την προκαλούν, που ασφαλώς δεν είναι οι εργασιακές σχέσεις.

Το κύριο πρόβλημα είναι ότι η χώρα μας, παρ' όλο που διαθέτει όλα τα στοιχεία που χρειάζεται για να έχει μια ακμαία παραγωγική οικονομία (πρώτες ύλες, υψηλής στάθμης δυναμικό, δυνατότητα παραγωγής νέας τεχνολογίας, αγοραστικό περίγυρο κ.λ.π.), έχει

καταδικασθεί σε μόνιμο παραγωγικό μαρασμό εξαιτίας της κατάρτας της εξάρτησης από τις ισχυρές χώρες της Δύσης, που υπηρέτησαν και υπηρετούν οι ηγεσίες μας, εκτός ελάχιστων φωτεινών εξαιρέσεων.

Την τελευταία εικοσαετία η ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ κατέστρεψε τις παραγωγικές δομές σε τομείς, που θα μπορούσαν ν' ανταγωνισθούν τα δυτικοευρωπαϊκά προϊόντα. Η χώρα μας έχει καταδικασθεί να είναι μόνιμως ελλειμματική με αυξανόμενο δανεισμό και διογκούμενο χρέος. Φυσική συνέπεια μιας μη παραγωγικής χώρας με αποδιορθωμένη οικονομία είναι η αυξανόμενη ανεργία. Η ΟΝΕ έδωσε ακόμη χειρότερα τη χώρα στη βούληση του γερμανογαλλικού διευθυντηρίου και επιτείνει τα προβλήματα αυτά. Η πολυδιαφημισμένη οικονομική σταθερότητα της ΟΝΕ αποδείχθηκε ένας ακόμη μύθος από τους πολλούς που έχει περιβληθεί το εοκικό οικοδόμημα. Ας θυμηθούμε τι μας έλεγαν όταν υπέγραφαν την ένταξη.

Τα διάφορα πακέτα (Ντελόρ, Σαντέρ κ.λπ.), που επικαλούνται οι υποστηρικτές της ΕΟΚ ως παροχές που στηρίζουν την οικονομία, προορίζονται για τη διατροφή και συντήρηση της εοκικής φάρας.

Τα ποσά αυτά είναι ένα ελάχιστο ποσοστό αυτών που έχουν επωφεληθεί. Η χώρα λόγω της ένταξής της στην ΕΟΚ επιβαρύνεται, εκτός της εισφοράς στον προϋπολογισμό της ΕΟΚ και το μεγαλύτερο μέρος του ΦΠΑ, από τα τεράστια εμπορικά ελλείμματα, που συνεχώς διευρύνονται, τους τόκους των υπερδανεισμών, τις αποζημιώσεις για την ανεργία και κυρίως το κοινωνικό κόστος της ανθρώπινης περιθωριοποίησης και, όταν αποφασίσει ν' αποδεσμευτεί, τις δαπάνες ανασύστασης των αποδιορθούμενων τομέων της οικονομίας.

Η οικονομία είναι η μία όψη της ένταξης. Υπάρχουν κι άλλες πιο σημαντικές όπως η υποστήριξη από πλευράς τους όσων

Από τις δραστηριότητες του ΑΣΚΕ

Στις 4 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε εξόρμηση του ΑΣΚΕ με πούλμαν στη Βοιωτία. Μοιράσαμε προκηρύξεις και στήσαμε τραπεζάκι στη Θήβα και στη Λειβαδιά. Επισκεφθήκαμε το πολύ ενδιαφέρον αρχαιολογικό Μουσείο της Θήβας και το άντρο του Τροφώνειου στις πηγές της Κρύας στη Λειβαδιά. Δώσαμε συνεντευξη στην τοπική εφημερίδα της Θήβας.

Επιστρέφοντας, σταματήσαμε σ' ένα πανέμορφο χωριό του Ελικώνα, όπου μας περίμενε ένα πολύ καλό γεύμα.

Όλοι όσοι πήραμε μέρος μείναμε πολύ ευχαριστημένοι. Ήταν η πρώτη τέτοια

προβάλλουν απαιτήσεις κατά της Ελλάδας (Τουρκία, Σκόπια, Αλβανία), η κοινωνική και πολιτιστική διάβρωση, η διαφθορά, η παραγωγή πειθήνιων πολιτικών στελεχών.

Κοινωνία που δεν ελέγχει την οικονομία της είναι καταδικασμένη σε μαρασμό και οπισθοδρόμηση αρχών και αξιών.

Ασφαλώς και υπάρχουν λύσεις. Όμως ως πρώτη προϋπόθεση για την εφαρμογή τους είναι η άμεση αποχώρηση της χώρας από την ΕΟΚ (στην πραγματικότητα έτσι θα πρέπει να λέγεται και όχι Ευρωπαϊκή Ένωση επειδή η πολιτική και στρατιωτική πλευρά έχει εκχωρηθεί de facto στις ΗΠΑ).

Λύσεις προς το συμφέρον της χώρας και της κοινωνίας με νέες μορφές κοινωνικής οργάνωσης. Με κοινωνικό έλεγχο των μέσων παραγωγής. Ωστε η οικονομία να ανακάμψει, να λειτουργεί προς όφελος της χώρας και του κοινωνικού συνόλου. Με σεβασμό στο περιβάλλον. Η ελληνική κοινωνία ν' αποκτήσει δυναμισμό, οράματα και αξίες.

Τα προβλήματα των εργασιακών σχέσεων και της ανεργίας σ' αυτό το πλαίσιο μπορούν ν' αντιμετωπισθούν αποτελεσματικά.

Οι μύθοι που συντηρούν την ΕΟΚ στον ελληνικό λαό είναι ρηχοί. Τι έπαθε η, έστω και καπιταλιστική, Νορβηγία που είναι εκτός ; Ευημερεί.

Οι λαοί δεν αποδέχονται να γίνουν βορά στα κέρδη του αχαλίνωτου κεφαλαίου. Δε δέχονται τη μοίρα τους. Κινητοποιούνται κατά της παγκοσμιοποίησης και της ευρωπαϊκής εκδοχής της.

Γιατί όχι και εμείς ;

[Το παραπάνω άρθρο του μέλους της Ε.Ε. των ΑΣΚΕ Νίκου Λεοντόπουλου δημοσιεύεται στο τελευταίο τεύχος του περιοδικού ΑΡΔΗΝ].

εξόρμηση του ΑΣΚΕ και αποφασίσαμε να επαναληφθεί.

- Προκηρύξεις του ΑΣΚΕ μοιράστηκαν και στο Αίγιο, στη Δάφνη, στην Αργυρούπολη, στον Πειραιά, στο κεντρο της Αθήνας και στο Μαρούσι.

- Στις 16 Δεκέμβρη το ΑΣΚΕ πραγματοποίησε τη δεύτερη εξόρμησή του με πούλμαν στην Κορινθία. Μοιράσαμε προκηρύξεις και στήσαμε τραπεζάκι στην πόλη της Κορίνθου. Στη συνέχεια επισκεφθήκαμε τον αρχαιολογικό χώρο, το Μουσείο και το αρχαίο Στάδιο στη Νεμέα. Ακολούθησε συνεστίαση. Και η δεύτερη εξόρμηση σημείωσε επιτυχία. Μετά τις γιορτές προγραμματίζουμε τρίτη εξόρμηση. Συμμετοχή για το πούλμαν 3.000 δρχ.